

EXEMPLE 2 (amb mancances)

DISSERTACIÓ SOBRE LA FELICITAT

“PODEM DEIXAR DE BUSCAR LA FELICITAT?”

Introducció

En primer lloc, abans de respondre a la qüestió plantejada cal definir què vol dir el terme “felicitat”. La felicitat s’entén com una emoció que experimenta un ésser conscient quan se sent satisfet, autorrealitzat o en un moment de benestar produït per quelcom que el fa sentir bé. Com afirmava Aristòtil, la felicitat no consisteix en aconseguir els plaers, sinó tot el contrari, de manera que un ésser és feliç quan el seu comportament s’oposa al plaer, dedicant-se a l’acció política i a la contemplació. Per Aristòtil, l’home bo, és a dir, l’home feliç, és virtuós; i la virtut és possible si es practiquen bons hàbits. Per tant l’home virtuós ha d’actuar entre l’excés i la falta, en el punt mig, a més, ha d’evitar els extrems per optar entre el vici i la virtut. Així doncs, segons Aristòtil, la felicitat és autorrealitzar-se, aconseguir els objectius plantejats pel propi ésser humà. Tanmateix, Plató també afirmava en certa manera la postura de la felicitat defensada per Aristòtil, de manera que defensava que l’horitzó de la felicitat es troba després de la mort. Per tant, Aristòtil sosté que la felicitat depèn de nosaltres mateixos, i Plató afirma que l’home que fa que tot el que porta la felicitat depengui d’ell mateix, adoptarà el millor pla de vida per ser feliç. Per contra, per Kant la felicitat, més que un desig, una alegria o una elecció, és un deure, ja que per ell el deure es sosté en la voluntat, que és un fi en sí mateix. En el cas de Nietzsche, l’ésser humà és feliç quan ha comprovat que ha superat allò que li oprimia. Per Mill, la felicitat és el plaer i l’absència de dolor; i defensa que la felicitat suposa gaudir dels plaers superiors.

Definició dels conceptes.
En aquest cas, dona diverses opcions.

Arguments a favor

Segons la idea d’Aristòtil, la cerca de la felicitat és universal i té relació amb la virtut.

Un cop definit el terme “felicitat”, plantegem la pregunta: podem deixar de buscar la felicitat?

Per una banda, no podem deixar de buscar la felicitat, i alguns arguments per mostrar-ho són els que s’exposen a continuació. Aristòtil organitza la seva proposta ètica al voltant del problema de la felicitat, on el seu punt de partida és la convicció que per a tots els homes, en tots els oficis i ocupacions, el comú és perseguir un fi; en el cas de l’ètica, aquest fi que es pretén assolir és la felicitat. Així doncs, els homes desitgen voluntàriament el bé comú i, per tant, persegueixen la felicitat sabent que aquesta només s’aconsegueix amb esforç, amb l’ànim temperat, amb valor. En aquest camí cap a la virtut, els éssers humans es dirigeixen cap a la felicitat. De manera que si la felicitat és el fi que es vol assolir en tots els homes, no es podrà deixar de buscar.

Segons la idea de Kant, la cerca de la felicitat és natural.

Segons Kant, la felicitat és un ideal de la imaginació i, per tant, no és possible assolir-la. Però sí afirma que sigui natural buscar la felicitat, tot i que no tingui un contingut moral, ja que persegueix un fi i, per tant, segueix l’imperatiu hipotètic. De manera que quan busquem la felicitat no actuem moralment, però això no impedeix el fet de buscar-la.

Segons la idea de Mill, la cerca de la felicitat el fi últim de les accions morals.

En quant a Mill, afirma que el desig de ser feliç per sobre de tota la resta dels desitjos es presenta en tot ésser humà. Per Mill la felicitat és un deure moral i el fi últim de les accions morals. Tanmateix, diferencia la felicitat de l’acontentament, de manera que tot ésser té com a fi últim aconseguir la felicitat, que és el gaudi dels plaers superiors. A més, Mill defensa que l’únic desitjable és la felicitat (“major felicitat possible per al més gran nombre de persones”). I afirma que no es pot provar pel raonament que el principi d’utilitat tingui com a fi últim la felicitat, però sosté que la felicitat és desitjable com a fi perquè la gent la desitja. Per tant, si la felicitat és desitjable com a fi últim no es pot deixar de buscar.

Segons la idea d’Epicur, la cerca de la felicitat també és la finalitat, en aquest cas, evitant el dolor.

Per Epicur la clau de la felicitat és el plaer i l’evitació del dolor. Defensa que la felicitat és la principal motivació que persegueix tot ésser humà a la seva vida. Segons ell hem de meditar sobre les coses que ens aporten felicitat, perquè si gaudim d’ella, ho posseïm tot, i si ens falta, fem tot el possible per obtenir-la. Per tant, no és possible deixar de buscar la felicitat, ja que és el fi últim de la vida.

Fa referència a un text en què també s’afirma la cerca de la felicitat, però fa incís en l’egoisme humà.

Pel que fa a l’article proposat sobre l’entrevista a Edgar Cabanas, investigador de la Universidad Camilo José Cela, s’exposa que avui dia la majoria de la societat busca la felicitat. A més, Edgar Cabanas afirma que l’home feliç de la modernitat és un individu excessivament centrat en sí mateix, obsessionat per la seva vida emocional. Per tant, és lògic pensar que l’home no pot deixar de buscar la felicitat.

Arguments en contra

En el cas de Plató, exposa que la felicitat només s'aconsegueix una vegada mort i que això pot servir de rebuig per aquesta recerca.

Segons Nietzsche, tampoc s'hauria de cercar una felicitat, que només expressa la infelicitat de partida.

Troba l'autora que la dificultat per arribar a la felicitat afirmada per Kant ens podria fer deixar de buscar-la.

La idea de Marx també ens podria fer deixar de buscar-la.

Fa referència a l'article on també veu viable viure sense cercar la felicitat.

Conclusió final, recapitulant les idees principals que s'han exposat.

Per una altra banda, si és possible deixar de buscar la felicitat. Partint del que planteja Plató, que la felicitat absoluta no es pot aconseguir en aquesta vida, encara que l'home pot accedir a un cert grau de felicitat, i que l'ésser humà és un ésser dual, format per cos (que pertany al món sensible) i ànima (pertanyent al món intel·ligible o de les Idees); es pot demostrar que si l'home no pot assolir la felicitat absoluta en aquest món, és probable que la deixi de buscar.

Tanmateix, Nietzsche defensa que l'ésser humà no hauria de buscar la felicitat, que és una pèrdua de temps. A més, afirma que si no se sap o no es pot saber en què consisteix una vida virtuosa, llavors la felicitat que es busca com a conseqüència de la vida virtuosa no és possible, no és realitzable ni en aquesta vida, ni en l'altra vida en el més enllà. Per Nietzsche la felicitat s'obté a partir d'una situació d'infelicitat, de sofriment, d'insatisfacció. Arribar a ser feliç exigeix, a més, un coneixement i un esforç per tal d'aconseguir-ho. Així doncs, si la felicitat no és possible com a conseqüència de la vida virtuosa, llavors és possible deixar de buscar-la.

Segons Kant, determinar amb seguretat i universalitat quina acció fomenta la felicitat d'un ésser racional, és totalment insoluble", de manera que allò que l'ésser humà vol i desitja és variable, per tant mai podria, en cap punt determinat de la seva existència, establir d'una vegada i per sempre el que considera com a condició o contingut fonamental de la seva felicitat. Així doncs, si no es pot determinar què és el que fa feliç, és difícil buscar la felicitat, de manera que s'afirma la tesi plantejada sobre si és possible deixar de buscar la felicitat.

En Marx, la felicitat és, des d'una alineació econòmica, la perfecció humana, és a dir, el propi bé de l'home, és allò que ve de l'ocupació en diferents coses i no de la passivitat, per tant, és el que sorgeix de la feina i de l'intel·lectual. De manera que si s'entén la felicitat com la perfecció humana, llavors és difícil d'assolir-la i, per tant, de trobar-la. En conseqüent, si és possible deixar de buscar la felicitat.

Fent referència a l'article proposat, la recerca de la felicitat pot generar més problemes dels que resol. Edgar Cabanas nega que la recerca de la felicitat hagi estat sempre un objectiu de l'ésser humà, ja que la felicitat no és universal, té arrels polítiques i culturals. Per tant, és possible deixar de buscar la felicitat si abans no es buscava i vivien igualment, de manera que es pot viure sense fer feliç i, per tant, sense la recerca contínua de la felicitat.

En conclusió, considero que no podem deixar de buscar la felicitat, ja que els individus plantejem la felicitat com una meta i, tanmateix, és un desig innat, una recerca contínua, per la qual l'home lluita enfrontant-se a les situacions traumàtiques fins a assolir aquesta desitjada felicitat. Potser no s'aconsegueix mai la felicitat, o potser s'aconsegueix en moments determinats, passatgers, però el fet d'aconseguir-la o no, no treu que es segueixi buscant, ja que la felicitat no és un estat continu d'excitació (com també sosté Mill), sinó una experiència ocasional que podem arribar a viure-la o potser no la vivim mai. Així doncs, la recerca de la felicitat és un estil de vida, com afirmava Aristòtil i, per tant, no podem deixar de buscar-la, de manera que, en la societat moderna, la recerca de la felicitat s'ha convertit en una recerca incessant, com s'afirma en l'article esmentat anteriorment.

Problema d'aquesta dissertació: concatena les idees d'altres autors, però no hi ha un discurs i argumentari propi; falten exemples, exposa les idees contràries, però no les refuta; les interpretacions d'alguns filòsofs, especialment de Plató, Nietzsche i Marx, presenten moltes mancances... Per tant, la conclusió no té prou força per convèncer al lector.